

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/25/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010459
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Gáborík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3813010459.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Gáboríka a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Františka Kováča na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2014 prejednal odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaného

G.. F. M.

nar. XX.XX.XXXX v W., okr. F., adresa na doručovanie písomností E., X. XX/XX, okr. F.,

ktoré podala proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 1T/132/2013-266 zo dňa 19.11.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky z a m i e t a , pretože nie je dôvodné,

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 1T/132/2013-266 zo dňa 19.11.2013 bol obžalovaný G.. F. M. podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza č. 2Pv 774/12, doručenej súdu 27.06.2013 pre skutok právne posúdený ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojich detí A. W. M., nar. XX.XX.XXXX a W. M., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 10C/189/2006-27 zo dňa 27.2.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.5.2007, bol zaviazaný platiť matke detí Y.i M. výživné 5.000,- Sk (165,97 eur) mesačne, a to do 20-teho dňa v mesiaci, túto povinnosť v Oslanoch úmyselne neplnil od septembra 2011 do 19.11.2013, hoci bol živnostník a hoci je od 11.2.2013 zamestnaný, pričom vlastnil osobné motorové vozidlo S. Y., ktorého vlastníctvo prepísal v presne nezistený deň v júli 2012 na O. F., hoci bol v podnikaní stratový, neskončil živnosť, resp. nepožiadaval o pozastavenie živnosti a nezaevidoval sa na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie a u jedného zamestnávateľa sám požiadaval o rozviazanie pracovného pomeru, pretože chcel byť živnostník a od septembra 2012 k dnešnému dňu zaplatil Y. M. celkom 2.079,- eur a osobne dával maloletým deťom rôzne finančné sumy, resp. rôzne darčeky, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie prokurátorka okresnej prokuratúry. V písomnom odôvodnení namietala správnosť napadnutého rozsudku vo výroku o oslobodení spod obžaloby v neprospech obžalovaného, pričom odvolanie nesmeruje proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Uviedla, že súd v oslobodzujúcom rozsudku vo výroku, ani odôvodnení neuviedol výšku dlžného výživného ku dňu hlavného pojednávania, táto okolnosť zvyšuje závažnosť činu. Na posudzovanie závažnosti majú vplyv aj ďalšie okolnosti, napr. neuznávanie rozsudku súdu, svojvoľné určovanie na čo koľko peňazí dá, kupovanie neprimeraných darčiekov. Obžalovaný si mal dopredu zvážiť, či bude v predmete podnikania, ktoré si zvolil ziskový, a že bude mať dostatočné príjmy na plnenie vyživovacej povinnosti. Taktiež mal zvážiť podmienky vrátenia finančného príspevku, ktorý dostal. Obžalovaný za rok 2011 a 2012 mal z podnikania nízke príjmy s nulovou daňou.

Ak obžalovaný ako podnikateľ nebol schopný zarábať ani minimálnu mzdu, mal podnikanie zrušiť a pokúsiť sa zamestnať. V prípade ak zamestnanie nenájde, mal sa zaevidovať na úrade práce. To, že obžalovaný dal deťom peniaze na mobilný telefón (360 €), na výlet (100 €), lyžiarsky zájazd (150 €), pri návštevách nemožno považovať za plnenie vyživovacej povinnosti. Obžalovaný vlastníctvo k motorovému vozidlu prepísal bezodkladne na O. F., čím sa zbavil časti svojho majetku, z ktorého mohol byť v prípade predaja plnená aspoň sčasti vyživovacia povinnosť. Navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa.

K odvolaniu prokurátorky podal vyjadrenie aj obžalovaný, v ktorom sa podrobne vyjadruje k dôvodom odvolania.

Prokurátor krajskej prokuratúry v konaní o odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa. Taktiež mala by byť zodpovedaná otázka pokiaľ ide o dlžné výživné aj za obdobie od vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Okresný súd náležite zistil skutkový stav ako predpoklad potrebný na jeho rozhodnutie, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. Na hlavných pojednávaniach vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy a tieto aj správne v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obžalovaného, jednotlivito ako aj v celkovom súhrne vyhodnotil postupom podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnení celého dokazovania a to spôsobom, ako to prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy okresného súdu sú vecne správne a odvolací súd sa preto s nimi v celom rozsahu stotožnil.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, a preto odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné. Smerovali v podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania. Ak odvolateľ považuje skutkový stav zistený súdom prvého stupňa za preukázaný, nemôže napádať rozhodnutie súdu len pre iné hodnotenie dôkazov. Odvolací súd sa stotožnil s tým, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa odôvodňujú vyhlásenie oslobodzujúceho rozsudku. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal so všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto aj správne vyhodnotil v zmysle základných zásad trestného konania, podľa ktorých súdne rozhodnutie musí byť založené na takých dôkazoch, ktoré v žiadnom smere nevzbudzujú pochybnosti. Okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal dokazovanie a objektívne zistil skutkový stav veci. Podrobne vypočul obžalovaného I.A. F. M., ako aj svedkov Y. M. a Q. M. a vykonal potrebné listinné dôkazy. Obžalovaný G.. F. M. nepoprel, že v rozhodnom období neplatil výživné na svoje maloleté deti, ktoré mu bolo súdom určené. Poukázal na to, že výživné platil podľa svojich možností, keď bol riadne zamestnaný, resp. keď mal príjem z podnikania. Po čase sa mu minuli úspory, tak skutočne nemal z akých prostriedkov výživné platiť, pričom to nebolo z dôvodu, že by na svoje maloleté deti nechcel prispievať. Na úrade práce nemohol byť zaevidovaný, pretože v prípade ukončenia živnosti by musel vrátiť poskytnutú dotáciu. Zámer podnikania mu nevyšiel a z toho dôvodu skrachoval. Za rok 2011 a 2012 mal nulové daňové priznania. Zamestnal sa až v roku 2013 a v tejto dobe uzatvoril aj leasingovú zmluvu na motorové vozidlo. Neskôr prišiel o prácu a nemal príjem. Podal žiadosť o zníženie výživného, avšak poškodená s tým nesúhlasila. Z výpovede poškodenej Y. M. vyplýva, že obžalovaný na maloleté deti posielal výživné v sumách 10.02.2012 300 €, 18.04.2012 150 €, 20.04.2013 158 €, 17.05.2013 159 €, 17.07.2013 159 €, 17.07.2013 158 €, 18.08.2013 316 €, 24.09.2013 158 €, 30.10.2013 140 €, vo februári 2013 114 €, v marci 2013 154 €, 10.04.2013 113 €. Ďalej uviedla, že obžalovaný kúpil dcére mobilný telefón v hodnote 360 €, zaplatil jej výlet v sume 100 €, lyžiarsky zájazd za 150 €. Tiež potvrdila, že keď deti chodili na návštevu k obžalovanému dostávali od neho peniaze. Naposledy, keď mala dcéra sviatok, dostala od obžalovaného darček. Nechcela podať trestné oznámenie, chcela len od obžalovaného potvrdiť, že jej dlhuje výživné. Svedkyňa potvrdila, že obžalovaný jej výživné od vyhlásenia rozsudku platí v plnej výške. Z výpovede svedka Q. M. vyplýva, že tento zaplatil poslednú leasingovú splátku na motorové vozidlo S. Y., v sume 4.621,93 € a bratovi poskytol peniaze aj na leasingové splátky. Keďže dal tieto peniaze, vyjadril vôľu, že vozidlo nebude

prepísané na neho a obžalovaný rozhodol, že vozidlo bolo napísané na jeho priateľku. Aj on dával deťom obžalovaného veci a peniaze.

Zo správ sociálnej poisťovne vyplynulo, že obžalovaný nebol v rozhodnom období poberateľom dávok v nezamestnanosti. V období od 01.06.2010 do 30.09.2010 bol obžalovaný zamestnaný v spoločnosti X. Bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie do 13.06.2011. Z evidencie bol vyradený z dôvodu vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti. Nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi. Z daňového priznania za rok 2011, 2012 mal nulovú daňovú povinnosť. Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi vyplýva, že obžalovanému bola poskytnutá dotácia na podporu podnikania za obdobie od 14.06.2011 do 13.06.2013 v sume 2.575,05 €. Ak by obžalovaný porušil podmienky dohody a zrušil by živnosť v čase, pre ktorý bola dotácia poskytnutá, bol by povinný vrátiť pomernú čiastku dotácie, resp. celú dotáciu. Pokiaľ ide o ďalšie dôvody, odvolací súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby ich v celom rozsahu opakovať.

Nie je možné sa stotožniť s námietkou odvolateľky, že obžalovaný si mal dopredu zvážiť, či bude mať zákazky a či bude ziskový v podnikaní. Podnikateľ pri podnikaní vždy ide do určitého rizika a nedá sa presne odhadnúť, či bude v podnikaní ziskový. Obžalovaný nemohol ani živnosť ukončiť a zaevidovať sa na úrade práce už z uvedeného dôvodu, pretože mu bola poskytnutá dotácia a v prípade ukončenia živnosti by musel uvedenú dotáciu vrátiť. Nie je možné súhlasiť s námietkou prokurátorky, že pokiaľ obžalovaný deťom dával peniaze aj pri stretnutiach a zabezpečoval ich aj materiálne, že toto nie je možné považovať za plnenie výživného. K tomu odvolací súd uvádza, že aj takéto plnenie je možné považovať za vyživovanie, resp. zaopatrovanie iného. Zákonná povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného v zmysle § 207 Tr. por. nespočíva len v peňažnom plnení, ale aj v povinnosti vyživovať a zaopatrovať oprávnenú osobu v materiálnej podobe, vrátane starostlivosti o jeho výchovu a všestranný rozvoj. Pokiaľ ide o ostatné namietané okolnosti, s týmito sa už vysporiadal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Obžalovaný pokiaľ aj podnikal ako živnostník, v rozhodnom období nemal finančné prostriedky v roku 2011 - 2012, z ktorých by mohol vyživovaciu povinnosť platiť. Zamestnal sa a prispieval na výživu detí z prostriedkov mzdy. Je pravdou, že obžalovaný v tomto období síce neplatil celú sumu výživného na maloleté deti, avšak prispieval deťom finančnými a materiálными prostriedkami, čo napokon potvrdila aj poškodená Y. M.. V posudzovanej veci potom aj odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na spôsob vykonania činu, jeho následok a okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia, je závažnosť činu nepatrná, a preto v konaní obžalovaného nejde o trestný čin. Preto správne súd prvého stupňa podľa § 285 psim. b) Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd odvolanie prokurátorky nepovažoval za dôvodný a toto podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.